:12

ה) [כ"מ מז. ע"ש אם טימה מינה דחולין], ב) ב"מ מז. בכורות כה. נ: קדושין יא: מעילה יד: ערכין כט, ג) [ער מוס' לעיל דף ז ע"א ד"ה אפילו. ש"מ]:, ד) [ער מוס'

לעיל ז. ד"ה אפילו.

ק״מן,

בח א ב מיי׳ פ״ז מהל׳ ערכין

הלכה ח (וברב אלפס ע"ז הלכה ח (וברב אלפס ע"ז פרק א דף שלגן: במ ג ד מיי שם הלי י: ל ה מיי פי"ח מהלכות עדות הלכה ג טוש"ע ח"מ סימו

·ns נח: לא ו מיי' פכ"ב מהל' מלוה הלכה יד טוש"ע ח"מ סימן קג סעיף ב: לב ז מיי' פ"ב מהלכות תמורה

הלכה א: לג ח מיי׳ פט״ז מהל' מעה״ק הלכה ו: לד ט מיי׳ פ״ד מהל' פסה״מ

מוסף רש"י

הלכה מו:

שמואל דכי היכי דאמעיט מאונאה שמומו דכי היכי דמתנים מחומה מעניים נמי מכיטול מקס (קדושיי יא:) זעועות נמי ליכל למיומר בהו דמלן טעה (ברם ונו), לית ליה דשמואל. קסבר כיון דאיכל ימר משמוא לאו דרך מקס הוא ימר משמום לאו דרך מקס הוא ימר משמום לאו דרי הוא. גבי חילול נמי לאו מידי עבד גפי קיטל למי למו מידי עבד (שם). אית ליה דשמואל. דכיון דלימעיט מאונאה, לא שנא שמו לא שנא יתר משמות, דלילו גבי לא שנא יתר משמות, דלילו גבי הדיוט אמרינן טעה, אבל בהקדש ליכא למימר טעות mm. כי אמר שמואל דיעבד. דהה הימעיט מחונהה, לה שנה גדולה ולה שנה קטנה, אבל לכתחילה לא. ודבר מורה, דערכך שוויו משמע (שם). אפילו לכתחילה. ערכך (שנו) אפילו לפונות לכך למפקועי כל דהו משמע הלכך למפקועי איסוריה ואפילו מדרבנן שרי ומיהו לאחר זמן ישלם (שם). לעולם לא תיפוך. לעולם בכדי אונאה, יהאמר דבר תורה ואפילו בכדי וקחמר דבר מורה וחפיטו בכדי מוחת דבר מורה וחפיטו בכדי מורה, ולא מיפוך, דאי מפכת מורה, ולא מיפוך, דאי מפכת דבר יוחנן, דרי יוחנן לדר יוחנן, אין להן אולה דמתני כדרב אין להן אולהם דמתני כדרב חסקדא בשתות מבדי אולהם חוזה, מחוד המשתות מבדי אולהם חוזה, מחודה מוחנים ומורה אולהם חוזה, מחודה מורה אולהם חוזה, מחודה מורה אולהם חוזה, מחודה מורה אולהם חוזה, מחודה מחודה מורה אולהם חוזה, מחודה מחודה מורה אולהם חוזה, מחודה מקרם דפחת מכדי סומם חור, מדא"ר יומנן אונאם אין להן ביטול מקח יש להן, מכלל דאומה אין להן דקאמר אין מחזירין להן אונאה הוא, אבל ר"ל כי מוחבת ליה ממתנימין מוקי לה כדרב ליה ממתנימין מוקי לה כדרב תחלם (בים וו). מאי אין להן אוגאה. דגני הקדשות (שם). תימכר שלא במום. דהואיל ווא חול מימלים מום גמול הוא זה ולא קדשה קדושת הגוף, ותמכר מיד ויביא בדמיה אשם. ואע"ג דגבי מפריש נהבה לעולה לא פליג ר"ש דודאי בעיא מוס, המס הוא דאיכא שם עולה עלה בעוף, אבל אשם נקבה לא מצינו

לעיל יט:). הדרן עלך כיצד מערימין

שינויי נוסחאות

א] אהקדשות ותרוויהו (m"m) ב] ואיפוך דר"י לרשב"ל

ינה (שיח) שן כם כין דבה רכין למר כל"ל (מצר") ון ממניתין דאלו דכרים (שיח) זן ממליתין אין (שיח) מן מחר. ל"א במאי קמפלגי בדשמאל דאמר שמואל וכוי וא"א כ"ע אימ להו דשמואל ואי הא מכוין לאחולי ודאי מתחיל ומי קם מכוין מסוני ודמי מחמינ אלא שאני הכא דלא קא מכוין לאחולי, ואי בעים אימא דכו״ע לית להו דשמואל וכי פליני בכדי אונאה ומחרן ר"ע לאלו דברים שאין להן אונאה כדרב מסדא וכו״. שאין לקן אולאה כדרב מקדמ וכיר. שאין לקן אולאה כדרב מקדמ וכיר. כן מלאה ביר של הרבים הכנמיה זייל. ובקלת סייי לא גרסיט כלל גרסת גמרין אלא כיי האי לישנא אתרינא וכיר לבד, ונראה שאלת הימה גריסת כדיי זיל ולא לנטרך לדחוק לשון דיעבד ולכמחלה לפי פירושו וכמו שדקדקו בחום' (שיים) ען לא אמרן אלא דישמרי בי הדי אל שמוי בי הלאא ואמייד דאמי בי מאד לא הדר שיים. ין איני. ליא אמר עולא לא שט אלא דלא שאום הקדש בשלשה אבל אם טוש בשלשה אינו חזר והאמר רב ספרא כוי, וכן גרים הרגמיהי זייל אלא שהיא מהפך הלשוטו. לישלא אתרינה על הדר שיים "לל ביר של אתרינה על העליד בשלא אתרינו (עובדים) ללישלא קחל אתר של פג ע"א הבי אתר מניא הבי אתר מיה לא שליען פני ותלאא פיר אתר בירה רדיי לרב פפלא, יבן צ"ל הילא אמרו תכן קדש כ"מ חדר "לי לכך פחות תכן קדש כ"מ אתר "לי להב פלא המעריך פחות תכן קדש כ"מ מיה ב"ל מיל מון המעריך פחות תכן קדש כ"מ אתר מון מון מדום לא אתר "לא מון המעריך פחות תכן קדש כ"מ מיה ביר מון אתר מון ביר ביעול אלא מון לא מון לא אתר מון אתר מון אתר מון אתר מיה ביר מות אתר מון אתר מון אתר מון אתר מיה ביר אתר מון אתר מון אתר מיה מון אתר מון אתר מון אתר מון אתר מיה אתר מון אתר מון אתר מון אתר מיה היה התוך מיון לא אתר מון אתר מיה הוא אתר מון מון אתר מון אתר מון אתר מון אתר מון מון אתר מון אתר מון אתר מון אתר מון מון אתר מון מון אתר מון

החולין שוין דמי ההקדש ורבי יוחנן סבר בכך ודאי מתכוין לחללו עכ"ל וכן נפרש משמעות הלשון כי אמר שמואל דיעבד כלו׳ דבר שחינו מותר לעשותו לכתחלה אלא דיעבד וכגון שחיללו במתכוין בפחות משויין אבל לכתחלה כלומר דבר שמותר לכתחלה כמו שלא נתכויז לחללו על פחות משוויו אלא כסבור היה החולין שוין דמי ההקדש ונמצא שטעה לא אמר שמואל בכך יהן שיחול ההקדש עליו ורבי ירמיה סבר אפילו לכתחלה כלומר דבר המותר לכתחלה כגון שלא נתכוין להפחותו משויו אמר שמואל דמחולל אבל אין לפרש כדמשמע לפום ריהטא כי אמר שמואל דמחולל היינו דיעבד אבל לכתחלה לא דא"כ הא דאמר [משמיה] (משמע) דר' יוחנן בטול מקח יש להן היינו לכתחלה והיכי קאמר דאונאה אין להן וכי מותר להונות ההקדש לכתחלה ועוד היכי קאמר רבי ירמיה אפילו לכתחלה אמר שמואל דמותר לחלל שוה מנה על שוה פרוטה ייועוד מחולל דאמר שמואל משמע דיעבד ועוד דאמר פ"ק דסנהדרין (דף יד:) דבעינן לחלל ההקדש תשעה ישראל וכהן אחד ויליף לה התם מקראי לכך

בדמים פחותים אלא סבר הוא שיהו

בין למר בין למר אית ליה דשמואל כו'. פרש"י ואי נדקא מיכוון

ולחללו בדמים פחותים ודאי מיתחיל אבל להכי אמר ר' שמעון בן לקיש לריך לעשות לו דמים דבר תורה משום דלאו איהו קמיכוין לחללו

לאחולי ודאי מיתחיל כלומר אם היה בדעתו לאנות ההקדש

: נריך לפרש כדפי׳ רש״יי לא אמרו אלא דשמוה בי תרי. כלו׳ הא דאמרן פחות מכדי אונאה חוזר פי׳ חוזר ההדיוט להקדש אונאתו מיהו חילול הוי וקשה דמשמע פרק הנחנקין (שם דף פח.) גבי וקן ממרא דאפי׳ לנורא של הקדש לריך עשרה בני אדם לפדותו ומוקי התם דפליגי זקן ממרא וסנהדרין יוו בפלוגתא דרבי אליעזר ורבנן בהקדשן וקאמר התם דלא מחייב אא"כ פליג זקן ממרא אסנהדרין בדבר שיש בו חיוב חטאת ומפרש לה התם כשנפדה ההקדש בג׳ לר"א אינו פדוי והוה הקדש ואי קידש בו האשה אח"כ אינה מקודשת ולרבנן הוי פדוי ויצא לחולין ואם קידש בו האשה מקודשת אלמא דשלשה ועשרה למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה מעכבין והכא משמע דהוי מחולל בתרי ועוד שמואל היכי קאמר דמחולל על שוה פרוטה ולריך לומר דהכא

מיירי בבעל הבית הפודה הקדש שלו

ים אותנה דברי הכל כמר רוב דעות אולינן כיי ותלמא מי לא אלינן שיים, יים לנטלה. כ"א המעריך פחות מכן חדם ד"מ מי מו מו אותנה מוך מדי וחדש וא לא כלי היים לא ורטי (שיים) עון כמוס. ל"א טעמא דאמר על בהמה טמאה ועל בעלת מוס אבל אמר על מקב החוא לשלמים מנו דקדוסה קרושה ביון ללווי קדש בושה נתי האלן מעל אמר רב יאודה אותר רב דלא כר"ש בן יהודה אותר משום ר"ש אף לעולתו אינו עושה מתורה (שיים) עון ולהאלו בדמים פחומים ודאי מימחל (שיים) עון לד אלה ב"ד מותק (שיים) לון לא אמרך דמעלם (שיים) עון אפרל אתר בי. מימה הדור נמתק (שיים) לן מימת זו מתק (שיים) אף לא מלחל ערך פחות מכן חדש על מון ורט כן מלאמי בגליון רש"י כ' (שיים) לבן דמים דאין אדם מוציא דבריו לבטלה ה"ב גבי האומר ער פחות מת מוך של או ביות איכור לאקדושיה קדושת דמים (שיים) לען בי' לא אבל מפרע, לדן ככלי שמעון בן יהודה דאמר (ש"ם) ל"ל שיחולל הקדש עליו (שצ"ם) ושחיללו דאמר שמואל כו' (צ"ק) לון בפלוגתא דר"ם שמעון בן יהודה דאמר (ש"ם) ל"ל שיחולל הקדש עליו (מצ"ד) לון ושחיללו דאמר שמואל כו' (צ"ק) לון בפלוגתא דר"ם

המוכר הקדש לריך שלשה או עשרה למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה: בותני' דלא ברבי מאיר. פירוש דקתני תחת חטאת תחת עולה לא אמר כלום וכיון דאמר רבי מאיר אין בבית או אעולה שיש לו בבית הוליא דבריו ועוד יש מפרשים דקאי אהא דקתני אם אמר על בהמה טמאה ועל בעלת מום הרי אלו עולה לא אמר כלום והיינו דלא כרבי מאיר דכיון דאין אדם מוליא דבריו לבטלה דעמיה לומר הרי לעולה וגמר ואמר לשם דמים: הדרן עלך ביצד מערימין

וכי האי גוונא אמר שמואל דמחולל על פחות משוויו 6 אבל גזבר אדם מוליא דבריו לבטלה הכי נמי הכא דעתיה אחטאת שיש לו

והאמר רבי ירמיה שאקרקעות דחולין ורבי יונה אמר 🕫 אהקדשות תרווייהו משמיה דר' יוחנן אמרי אונאה אין להן בימול מקח יש להם לעולם אבימול מקח ואיפוך סומי מצית אמרת איפוך הניחא למ"ד אהקדשות וכ"ש אקרקעות אלא למאן דאמר אקרקעות אבל הקדשות אין להן ביטול מקח היכי איפוך להא מאמר רבי ירמיה לא תיפוד לימא בדשמואל קא מיפלגי ∘דאמר שמואל אהקדש שוה מנה שחיללו על שוה פרומה מחולל [א] דר' יונה לית ליה דשמואל ורבי ירמיה אית יוּ ליה דשמואל ₪ לא בין דמר ובין דמר אית ליה דשמואל [-] דרבי יונה סבר כי אמר שמואל בדיעבד אבל לכתחלה לא אמר ורבי ירמיה סבר אפילו לכתחלה ואיבעית אימא לעולם לא תיפוך ודקא קשיא לך מתניתין יואלו דברים הקדשות כדרב חסדא דאמר רב חסרא (4) יואין להן אונאה אינן בתורת אונאה יראפילו פחות מכדי אונאה חוזר ₪ אמר עולא לא יו אמרו יאלא בשמוי בתרי אבל בשמוי בתלתא ואע"ג דאתי במאה לא הדר אינים יש והאמר רב ספרא היכא יש אמר מאה כתרי ותרי כמאה הלענין עדות אבל לענין אומדנא ים יבתר דעות אזלינן ותו ים תלתא ותלתא לא אזלינן בתר בתרא [1] דיד הקדש על העליונה קסבר עולא צריך לעשות דמים מדבריהם וכל דרבנן אקילו בה רבנן: מתני' יהרי זו תחת עולה תחת חמאת לא אמר כלום תחת חמאת זו ותחת עולה זו תחת חמאת ותחת עולה שיש לי בבית היה לו דבריו קיימים ° "אמר על הבהמה י ממאה י ועל בעלת מום הרי אלו עולה לא אמר כלום הרי אלו לעולה ימכרו ויביא בדמיהם עולה: גמ' אמר רב יהודה אמר רב מתני' דלא כרבי מאיר דאי כר"מ הא אין אדם מוציא דבריו יח לבמלה: הרי אלו לעולה ימכרו ויביא בדמיו עולה: מעמא דבהמה

כר"ש דתנן יר"ש אומר תימכר שלא ייו במום: הדרן עלך כיצד מערימין

ממאה ובעלת מום דלא חזיין לא בעיין

מומא וין אבל מפריש "נקבה לאשם או לעולה

בעיין מומא א"ר יהודה אמר רב מתני' דלא

בשוק שאדם יודע שאין ערך לפחות מבן חדש וגמר ואמר לשם דמים יכו: לא בעינן מומא. לא בעיין לרעות דהא מסאבי וקיימי: כשהא מפריש נקבה כו' בעיא מומא. הואיל וחזיא להקרבת שלמים: דלא כר"ש. דאמר בפ׳ אלו קדשים (לעיל דף יע:) המפריש נקבה לאשם תמכר שלא במום. לישנא אחרינא קדש גופא

והאמר רבי ירמיה. משמיה דר' יוחנן אקרקע דחולין ורבי יונה אמר

משמיה דר' יוחנן אהקדש: אונאה אין להן ביטול מקח יש להן. שאם

נתאנה יותר משתות חוזר. לרבי יונה קשיא דר' יוחנן אדר' יוחנן:

איפוך. ר' יוחנן אמר לריך לעשות דמים דבר תורה ור"ש בן לקיש

אחר חדבריהם: הגימה לרבי יונה

דאמר אהקדשות אמר ר' יוחנן דיש

להן ביטול מקח ואע"ג דכתיבי אחיו

וכ"ש אקרקעות ניחא מאי דאפכת

לה: אלא. לר׳ ירמיה אי אפכת לה

קשיא דר׳ יוחנן אדר׳ יוחנן: **אמר לך**

ר' ירמיה לה תיפוך. דודהי הכי הוח

כדאמר ברישא ורבי יונה מתרץ

לטעמיה ומפיך לה: לא בין למר בין

למר אים להו דשמואל. ואי (ג) כדקמכוין

לאחולי ודאי מיתחיל כלומר אם היה

בדעתו לאנות ההקדש מיז ולחלל בדמים

פחותין ודאי מיתחיל אבל להכי אמר ר"ל לריך לעשות דמים דבר

תורה משום דאיהו לא מיכוין לחללו

בדמים פחותין אלא סבור שיהו החולין

שוין את דמי ההקדש ור' יוחנן סבר

בכך מתכוין לחללו: וחיבעים חימה

אפילו לר׳ יונה לא סיפוד. להא דר׳

יוחנן ור"ל ואאונאה קיימי ובביטול

מקח לא איירו כלל ודקא קשיא לך

לריש לקיש ממתני׳ דאלו דבריםם לא

קשיא דההיא מתרן לה ריש לקיש כדרב חסדא דאפילו פחות משתות

חוזר וה"ק קרא איש את אחיו הוא

דבשיעור שתות משלם פחות משתות

לא משלם הא הקדש אפי׳ פחות מכדי

אונאה חוזר והיינו דבר תורה דקאמר

ר"ל לעיל [ע"ח] ורבי יוחנן מוקי ליה

כמשמעותיה אבל בביטול מקח לא

איירי כלל ר"י ולא תיקשי לא לרבי

יו יוחנן ולא לרבי ירמיה: לא יח אמרו. דמשלם לו הדיוט להקדש

כל האונאה אלא דשמוה בי תרי

ברישא וטעו ותו הדרי תלתא ושיימוה

להקדש טפי: אבל שיימוה פלפא.

מעיקרא אפילו יש הדור בי מאה

ואמרי דקמא טעו לא הדרא שומא:

ואפינו סנתא וסנתא. כלומר אפי׳ לא

אתו אלא תלתא ואכחישו לתלתא

קמאי יד ההקדש על העליונה ובתר

בתרחי חולינן: בותבר' זו סחם

מעחת יוו. שהיתה חטחת עומדת

לפניו: הרי אלו לעולה. משמע לדמי

עולה דאי אינהו גופייהו הוה בעי

לאקרובי הוה אמר הרי אלו עולה:

גבו' מפני'. דקתני תחת חטאת תחת

עולה לא אמר כלום דלא כר"מ דאמרש

כאן נותן דמיו כמה שהוא ראוי לימכר

דבעיא לרעות דלא כר"ש יחדאמר בפ" אלו קדשים נשם כ:ן אף לעולתו אינו עושה תמורה אלמא לא קדיש לגופיה: הדרן עלך ביצד מעריביין

ל ערכין ה. וש"ג, ו) [לעיל יני:], ו) [ויקרא כה], ח) [לעיל סוע"א], ע) [ערכין ה.], י) [ע"ע תוס" ב"מ נו. ד"ה ומר סבר],

הגהות הב"ח (A) גם' אלו דברים כו' הקדשות בר׳ כדרב חסדא דאמר רב חסדא מאי אין להן: (3) שם ותו מאי אין להן: (3) שם ותו דאפילו תלתא וכוי בתר בתרא נ״ב בתמיה: (ג) רש״י ד״ה לא בין וכו׳ ואי כדקמיכוין נ״ב עיין במוספות דוהו פירושו של בדיעבד ועיין בב"מ דף נז לא פרש"י כך ע"ש בחוס':

גליון הש"ם

מתני' אמר על הבהמה ממאה. עיין מדרש רנה פרשת חיי שרה גבי שלשה שאלו שלא כהוגן: תום' ד"ה לא וכו' אבל נובר המוכר הקרש. עיין טורי אבן מגילה דף כג ע"ב ד"ה אדם ובאבני שהם שם:

הגהות הגר"א

[א] נמ' דר"" עד אית ליה דשמואל ל"ג רש" וור"ה הגירסא בצ"מן: [ב] שם דר יונה סבר עד אפינו לכחמלה ל"ג רש"י וגרסתו וא בדקמכוון לאחולי וגרסתו אל בדקמכוון לאחולי ודרי מיתחיו אבל הכל משום דלא קתכוון לאחולי: [ג] שם דיד 5"ל יד: [ד] שם אבל תפרים כו'. אע"ג דלא אקדים אלא לדמי קדים קדוםת הגוף לוה דבעי מום 'אע"ג דאמרינו לעיל החדים זכר כו׳ שם הוא ליהרב:

רבינו גרשום

בהא נימא ר' יוחנן מדבריהם ולא יונה הא איתמר ר' יונה יברי תורה הא איתמר רי יונה אמר אהקדשות. האי דבעי למימר 'קמיה דביטול מקח יש להן דבר תורה: ור' ירמיה אמר אקרקע. יש להן בטול מקח: ותרוייהו משמיה דרבי יוחנן אמרי בטול מקח יש להן. דבר תורה: ואיפוך. דר יוחנן דאמר מדבריהם תריץ ליה כריש לקיש ודריש לקיש כר׳ יוחנן ולא קשיא לך: ומי מצית אמרת איפוך הניחא למ"ד. לרי יוחנן דאמר דהקדש יש להן ביטול מקח וכ"ש אקרקע איצטריך למימר איפוך: אלא לדי מיה אקרקע יש להן ביטול מקח לא אהקדש היכי אפיך לה: אלא רלא אהקרש היכי אפין דה: אלא לא רניפוף. ור׳ יוחנן מדבריהם קאמר יש להן ביטול מקח ולא מדאורייתא לדברי רבי ירמיה: לימא קא מיפלני. ר׳ יונה ור׳ ירמיה בדשמואל דאמר שמואל הקדש שוה מנה שחיללו על שוה . זרומה מחולל - דר' יווה דים דיה פרוטה מוחלל: דרייונה לית ליה דשמואל. דקסבר בטול מקח יש להן והאי שחיללו על פרוטה היינו טפי מבטול מקח ור' ירמיה אית ליה: ואכ"א לעולם. כדאמר מעיקרא דאאונאה פליגי אשתות ולא תיפוך ודקא קשיא לריש לקיש מתני' אלו דברים שאין להם אונאה הקדש סבר לה דאין להן אונאה כדרב חסרא. דאפילו פחות מכדי אונאה חוזר: ל"א במאי התהו זוזר: ל"א במאי קמפלגי ר' יותנן וריש לקיש בדשמואל לר' יותנן דאמר אחד דו ואחד זו דבר תורה לית ליה דשמואל כדמתרצינן איפור.

י. אב״א אפילו ר״ל אית ליד

דשמואל ואמר לך ר״ל אי דקא מכוין לכתחלה לאחולי בכך בשוה פרוטה מיתחלא שפיר אלא שאני הכא במתנ״ באומר זו מחולל על זו היה אהות לך אה דקא טבורן בתורות אחות. רלא קא מכורן לאחולי בפרוטה הלכך קאמר וצריך לעשות לו דמים דבר תרורה: ואב"א רכיע לית להו רשפואל ופליגי בכדי אונאה כר: **לא שנו.** דצריך לעשות לו דמים כדי שלא יתאנה הקדש אלא שלא נישום הקדש בשלשה כשאמר זו מחולל על זו אבל נשום בשלשה אינו את שהור בוין לבשתולו דמים כדי שאריואמה הוקף שהם את שהם הקוף בשלם התאמו הו החול לכד ות בניסום בשלם האים. חדור ואין צריך לעשות לו דמים שב: והשבר דב **פברה היכא אבר באה עדים כתריי**ן. כלומר [אם] (אין) מכחישין מאה עדים שני עדים חשובין הללו שנים כאותן מאה שאין מאמינין לאלו יותר מאלו הואיל [ואין) מזוטין אותן: אבל לענין **אומרנא או∜ינן כתר רוב דעות.** אע״ג דנשום בשלשה לכתחלה: ותו אפילו לא הויא אלא תלתא ותלתא. ותלתא בתראי מטפן בשומא מי לא אזלינן בתר בתראי אלא עולא אנ"ג דנשום בשלשה לכתחלה: תו, אפירו לא הריא אלה תלתא ותלתא. ותלתא בתראי מטפן בשומא מי לא אוזינן בתר בתרהי אלא עולא
דאמר אבל נישום בשלשה זו חוד סבר לה כר' יוחנן כר': ל"א. לא אמרן דריך לעשות לו דמים שוב אלא דשמוי לכתחלה בתרי אבל
שמוי בתלתא אע"ג דאתאן בי מאה ומטפו לא הדרי ולא אמרי' (לאהדר אמר) דהני תלת לא ליהוי עדיף שומייהו מדתרי (אלא אי) ואי
אתו אחריני ומטפו ליתדר קמ"ל דלא הדר כיון דשמוי בתלת והאמר רב ספרא אפילו למ"ד כר: מתני" הרי ותתת השאת או תחת שולה.
ואין לו לא חטאת ולא עולה עדיין לא אמר כלום: אבל אם אמר תחת חמאת או תחת מטאת שיש לו בביתו דבריו קיימין: גמ" דאי ר"מ
האמר אין אדם מוציא דבריו לבמלה. וגמר ואמר לשום דמיו הכא נמי סבירא ליה דתימכר: מעכא דאמר על בהמה במאה דעל בעלת מום. ימכרו לאלתר בלא דעתיה משום דהא ממאבי וקיימי אבל פפריים נקבה לאשם רעיה בעיא (מומא), קודם שתמכר: ל"א אכל אמר על נקבה הרי זו לעולה קדשה קדושת הגוף לעולה ותמכר ועושה תמורה מגו דחזיא לגופיה לשלמים: ודלא כרבי שמעון בן יהודה. דאמר לעיל בפרק אלו קדשים אף לעולה אין עושין תמורה דלית ליה מגו ולית ליה שם עולה על אמו: חדרן עלך ביצד מערימין